

Universitätsbibliothek Paderborn

**Jacobi Usserii Armachani Annales Veteris Et Novi
Testamenti**

Ussher, James

Lutetiæ Parisiorum, 1673

Cap. II. De temporis progressu, & distinctis ejus Periodis: deque varietate,
quæ in duarum primarum Periodorum calculo, inter Iudæorum,
Samaritanorum, & Græcoru codices invenitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14425

CHRONOLOGIÆ SACRÆ.

PARS PRIOR.

DE ANNIS PATRIARCHARUM.

CAPUT I.

De Temporis initio. —

LECTORI.

*N.B. Autographo Uffiriano Caput hoc primum (quo factò nō
stroque inservit ne fenus plane) desiderabatur nec post
quam MSS. Bibliotæca sive omnia, sed dæque laceræ sum
mæ cum diligenter & severiori scrutinio essent evolutæ
usq[ue] comparari: i: cum idem caput hoc habuimus, typis
mandare non possumus. Hinc est, quæ pars hæc altera
annæ adhæderit, a cap. 2. (Auspicio non bono) auspiciatur. Vale
Lector, & Sacrae Jacobi Uffirii reliquias, posteris tibi que
seruatas, gratias accipe, & boni consule.*

C. A. P. II.

De Temporis progressu, & distinctis ejus Periodis: deque varietate, que in duarum primarum Periodorum calculo, inter Iudeorum, Samaritanorum, & Grecorum codices inventur.

DE Temporis Initio dictum est hactenus. Progessus sequitur: in quo duo præcipua spacia consideramus à temporis initio usque ad temporis plenitudinem, unum: deinde à temporis plenitudine, usque ad seculi consummationem, alterum: illam temporis plenitudinem, quam a Apostolus appellat, in CHRISTI Servatoris nostri Nativitate constitutum: quam habente anno Mundi 4000, factam esse colligimus. Totum vero illud spatium sex sequentibus Periodis, Mundi Aetates totidem comprehendentibus, subdividimus: quarum termini, mensis & diei nota insigniti imperfectionum annorum fragmenta nobis definiunt.

		An.	Men.	d.
I. A mundo condito cœpto men-	1656	0	0	
sis 1. die 1. usque ad Diluvium finitum eodem ejus-				
dem mensis die: sunt Mundi				
Veteris anni.				
II. Hinc ad initium peregrina-	426	6	14	
nationis Hebræorum, ab				
Abrahamo post mortem pa-				
tris cœptæ, mensis 7. die 15.				
III. Hinc ad exitum Hebræo-	430	0	0	
rum de Ægypto mensis pri-				
mi (sic enim ab hoc tempo.				
re mensis septimus antiquo-				
rum appellatus est) die 15.				
sunt Peregrinationis eorum-				
dem anni.				

I. Uffirii Chronol. Sacra.

	An.	Men.	d.
IV. Hinc ad jacta fundamen-	479	0	17
ta Templi Salomonici, men-			
sis 2. die 2.			
V. Hinc ad ejusdem Templi	424	3	8
conflagrationem, mensis 5.			
die 10.			
VI. Hinc ad Natalem Domini,			
& Servatoris nostri JESU			
CHRISTI (die 25. De			
cembbris in anno Periodi			
Julianæ 4709. qui 5. diei	583	3	25
mensis 9. in anno Mundi 4000			
responderet; si antiqui Ka-			
lendarii ratio adista usque			
tempora retenta fuisset.)			

Ita à vesperâ primum Mundum aperiente, usque ad medianam noctem initium præbentem 25. quidem diei Décembri, quo Christum natum luponimus, annos (Julianos) 1999. menses (exax: Duodecim) 2. di. 5. 4. & horas 6. Kalendis vero Januarii anni Periodi Julianæ 4714. (à quibus vulgaris æra Christiahæ exordium deducimus,) annos 4003. menses 2. dies 11. & horas 6. decurrisse colligimus.

Hujus supputationis veritas ab intervallo- rum in superioribus Periodis assignatorum certitudine dependet. Series temporum in duabus primis periodis per annos primorum Par- trum deducitur; quorum successio in V. & XI. Geneleos cap. est exposta. Proxime sequentes Periodi duæ, integris numeris, XII. 40. & I. Regum VI. 1. sunt expressæ. Quinta calculum partim ex integro annorum 390. numero, Eze- chielis IV. 5. proposito; partim à singulorum Istrælis & Judæ Regum annis, rite inter se col- latis elicimus. Sext. annos, tam ex Sacra, quam ex Exoticâ Historiâ eruiimus: cuius utriusque firmissimam connexionem exhibemus; ejusque beneficio tum colligationem annorum Mundi cum annis Periodi Julianæ, tum continuatio- nem temporum sextæ Periodi (ex probati- finis quibusque veterum monumentis & Al- ronomico eclipticum calculo qui fallere non potest) inservimus.

Quinque igitur primum periodorum tem- pora non aliunde quam ex sacra Scripturæ con- textu deduci possunt: quo expendendo, ubi dissentunt Codices, Hebraicam veritatem (non à Chaldaic tantum. Judæorum paraphrasis; sed etiam à Syræ Antiochenæ, & Latinæ Ro- manæ ecclesiæ editione hic agnitarum) jure me-rito cæteris præferendam esse statuimus. Prece-

pua autem discrepantia in primis duabus Periodis cernitur; ubi Patriarcharum annis dinumerandis, Græcorum & Samaritanorum codices ab Hebraicis nostris exemplaribus mirum in modum diffentiantur: quemadmodum in epistola ad Ludov. Capellum, & variantibus Hebrei textus lectionibus, à nobis est ostensum; & in sequenti Tabellâ distinctius videtur licet.

ANNI PATRUM.

	Ante πατριαρχα. juxta.			Post πατριαρχα. juxta.			Totiusvitæ juxta.		
	Hebr.	Samar.	Græc.	Hebr.	Samar.	Græc.	Hebr.	Samar.	Græc.
1 Adam	130	130	230	800	800	700	930	930	930
2 Seth	105	105	205	807	807	707	912	912	912
3 Enos	90	90	190	815	815	715	905	905	905
4 Cainan	70	70	170	840	840	740	910	910	910
5 Maleleel	65	65	165	830	830	730	895	895	895
6 Jared	162	62	162	800	785	800	962	847	962
7 Enoch	65	65	165	300	300	200	365	365	365
8 Methusala	187	67	167	781	653	802	969	710	969
9 Lamech	182	53	188	595	600	565	777	653	753
10 Noe	600	600	600	Ante-Diluvium.			950	950	950
	Summa	1656	1307	2242	Post Diluvium.				
					500	500			600
1 Sem.	2	2	2						
2 Arphaxad	35	135	135	403	303	330			438
3 Cainan	0	0	130	0	0	330			0
4 Sala	30	130	130	403	303	330			433
5 Eber	34	134	134	430	270	270			404
6 Phaleg	30	130	130	290	109	209			239
7 Ragau.	32	132	132	207	107	207			239
8 Saruch	30	130	130	200	100	200			230
9 Nachor	29	79	79	119	69	125			148
	Thara	70	70	70			205	145	1205
	Summa	292	942	1072					

Hanc disreptionem in priore Græci sui Chronici libro proposuit diligentissimus ^b Eusebius: triplice annorum dinumeratione exhibi-

ta; secundum LXX. secundum Hebreorum, & secundum Samaritanorum exemplaria. His Georgius Syncellus & quartam adjicit, secundum

^a Georg. Syncell. Chron. p. 80.

^a Georg.
Syncell.
Cap. p. 80.

dum Africanum: qui à vulgata m. LXX. editione non in secundi solum Cainanis omissione recessit Africanus, (in qua & Eusebius eum est secutus;) sed etiam in Mathusal. & annorum numeratione. Cum enim vulgati libri annos illi tribuerunt ante natum filium Lamechum 167. & post eum natum 802. animadvertisens Africanus ea ratione ad 14. annos ultra Diluvium (contra Scripturam autoritatem) vitia illius fuisse pretendendam, sicut lectionem cum Hebraica convenientem sequi maluit, quae ante natum filium annos 287. post eius nativitatem 782. illi assignans, mortem illius sexennio ante Diluvium collocat. Indeque effectum, ut ab initio Mundi ad Diluvium, Africanus quidem 2262. Eusebius vero à communiter receptis rationibus non recedens 2242. annos numerandos censuerit. Quid de re in Syntagma de LXX. interpretum editione c. 2. pluribus à nobis actum est.

Eam de annis Mathusalae questionem, in libro Traditionum in Genesim, tractans Hieronymus, ex Hebreis & Samaritanorum libris colligit, mortuum illum esse eo anno, quo caput esse diluvium. Et verum quidem est, iuxta utrumque libros, non vixisse Mathusalam post diluvium, sed eodem quo illud cœpit anno fuisse defunctum, id quod præcipue in hac questione spectabat Hieronymus: non tamen ex iisdem præmissis in utrorumque libris eadem nata est conclusio. Neque enim in Samaritanorum, ut in Hebreorum libris, Mathusala 187. annorum Lamechum, 782. annos postea fuit superstes, & Lamechus 182. annos natu Noachum genuit; ut ab Hieronymo, quem Samaritanus codex ad manum non adesse significatum est:) sed Mathusala 67. annorum gigiens Lamechum supervixit annis 653. usque ad diluvium & Lamechus 53. annorum gigiens Noachum & 600. annis postea superstes vixit & ipse (uti & cum his Jaredus usq; ad diluvium. Hanc enim eorum Chronologiam non nostra solum Samaritani Pentateuchi exemplaria, sed (ne post tempus Hieronymi illa fuisse immutata quis suspicetur) ea etiam quibus: Eusebius est usus, nobis exhibent. Itaque ut in alia re observatum est à P. Pe-
^bterio, ita & hic videtur S. Hieronymus memoria lapsus: id quod magnis viris, vel nimia memoria fiducia, vel alias in res studio curaque intentis, non raro contigit.

Eusebium quoque lectus: Georgius Syncellus, ex Samaritanorum calculo, ab Adamo usque ad diluvium annos 1307. à diluvio usque ad primum annum Abraami (quem 70 anno Thara natum illi autumant) annos 942. omnes simul annos 2249. dinumerat quod ad amissum congruit cum singularium Patriarcharum annis, quos in superiori Tabella ex Samaritano-Pentatecho jam descripsimus. Quatuor vero simul Computorum, in annis ante Diluvium, collationem idem Georgius ita instituit. *f. M. 17*

τοῖς τῷ εργαλεῷ, τῷδε πόνεται, διανοῖται τῷ Εὐσέβῳ ἀπεκάρα πρὸς τῷ Σαμαρείᾳ αρχαιότερῷ τῷ γεγενέντι διανάθειν ὁ τῷ ελαῖσι οἴνῳ τῷ φαντοὶ Εὐσέβιος γεδυομένοντι τῷ τοῦ προτοῦ οἴνῳ τῷ τοῦ Εὐσέβου εἶται οὐτε τῷ τοῦ Σαμαρείᾳ οἴνῳ. Αρχαιότερον δὲ τοῦδε πόνεται, οὗτον τῷ Αράνῳ τοῦτον

τετανοῦσθε, διανοῖται τῷ ιων. Usque ad Diluvium igitur, sicut est propositum, Hebraica exemplaria à Samaritanorū codice vetustissimo & longè diversis characteribus exarato (quem & verum & primum esse Hebrei constentur) annis 349. discrepant. A LXX. Interpretum editione, Hebraicum exemplar annis 586. Samaritarum vero 935. Africanus demum ab Eusebio dissonat annis 20. cum enim ab Adamo ad diluvium, iuxta rationes Judeorum anni sint 1656. juxta textum Samaritanorum 1307. juxta Eusebii calculum 2242. iuxta Africani autem 2262. consequens est, Computum Samaritanum minorem esse, Judaico quidem anni 349. Eusebiano vero, ex LXX. deducto 935. Eusebianum autem majorum esse, Judaico anni 586. minorem altero illo Africani, anni 20. Ut hallucinatio, quam hic in Georgio notavitz Scaliger, in ipsius Scaligeri deprehendatur ratiocinii.

Reliquis vero omnino preferendam eam esse Chronologiam cōcludit Georgius, quam Graeca LXX. interpretum nobis exhibet editio, Παραγόντες τοιαύτην την διερμήνειαν την τελείων, οἵ τοις, καὶ αὐτούς τοὺς Ελεγχοὺς γεννήσας μεταβολῆς την επιτελείαν, εἰσὶ τοις ταῦτα τῷ οὐρανῷ βασιζόμενα τοῖς προτερεότητοι τοῖς τοῦ οὐρανοῦ προτερεότητοι Χριστοῦ ἐκκλησία ταῦτα μηδεποτέ, τούς την οὐρανοῦ οἷῶν ή τούς την γεννήσας αὐτῷ τοῦ οὐρανοῦ προσεπλέσαντας. Antiqua igitur LXX. Interpretum editione, cui ex incorruptione, ut videtur, Hebraicofone quondam traducta, per totam hanc Chronographiā passionem merito sumus usi: cum maximè quaque patet universus terrarū orbis dilatata Christi Ecclesiā receptam eam habeat, & Salvatoris nostri, Apostolorum ac Discipulorum eius autoritate usibus nostris à principio fuerit commendata. Quo spectat & illa simili Juliani Archiepiscopi Tolerani, in 3. libro contra Iudeos, conclusio. *Hic jam dicitur unusquisque quod sentit.* Nunquid brevitas ista annorum ex codicibus Hebreis ostensa, contemptis annis pluribus qui in editione LXX. Interpretum continentur, preferenda ullo modo judicabitur? qui prophetandi potius munere quam transferendi officio, divinas Scripturas (revelante sibi Domino) transstulerunt; apud quos etiam hec suppeditatio reperitur annorum. Ergo illa nobis & sola pro his annis est observanda LXX. Interpretum, quem erit omnibus editionibus & translationibus antefertur; quam etiam hucusque omnes Doctores Ecclesiastici tenuerunt. & in hac præcipue annorum suppeditatione secuti sunt. Et Antonii Contii Jurisconsulti, in Notis ad Nicephori Constantinopolitanū Chronologiam, altera. Quare satis mirari non possum hominum nostri temporis, & eorum qui Chronologias scripserunt, vanitatem ac novandi studium; qui omnem LXX. editionis auctoritatem longissime reficiunt, & nihil nisi quod in Hebreis codicibus hodie legatur rectum putant.

Atque hinc inter Latinos recentiores, in annorum mundi suppeditatione, Hebraicis fontibus posthabitis m. LXX. numeros sunt secuti, Onuphrius in Chronico Ecclesiastico, Hieronymus Vielmius de sex diebus conditi orbis lect. 5. Christoph. Lauretus, & alii, sic perstricti a

^a Scalig. not.
in Euseb.
Chron. Gr.
pag. 243.

^b G. Syncell.
Chron. p. 89.

vid. Laur. &
Zohar.

¹ Hier. Tract.
Heb. in Gen.

k Hieron.
Tract Heb. in
Genesia.
l August. de
Civit. Dei,
lib. 15. c. 14

Scaliger, i. Neque de sunt hodie capitones, qui Hellenistarum Alexandrinorum editionem Moysicae veritati preferant, & eos Novatores, qui aliter sentiunt, vocent. Ita sane audiuit Hieronymus etiam apud virum omni exceptione maiorem Augustinum: qui tamen aliter posse a sensu.

Et & Hieronymus quidem, in annis Patriarcharum assignandis Graecam editionem erravisse, sine ulla circuitione, assertit. Modestissime vero (Augustinus, illa, inquit, numerorum varietas que inter codices Hebreos invenitur & nostros, si quid habet ita diversum ut utrumque verum esse non possit; rerum gestarum fides ab ea lingua repetenda est, ex qua interpretatum est quod habemus). Venerabilis Beda, quam in libro de temporibus, reliquo LXX. Interpretum calculo, ad Hebraicam veritatis normam rationes suas conformasset; indeque a lascivientibus ruficis inter pocula havec denotaretur, quod regnare in sexta aetate seculi (currente nimirum sexto, hoc enim illi volebant annorum Mundi milenario) Dominum Salvatorem in carne venisse: ad Plegwinum de sex aetatibus seculi Apologeticam (ad hunc ineditam) scripsit Epistolam ostendens qua ipse autoritate assertiōnēm sue computationis asserueret, Hebraica videlicet veritate, per Origenem prodita, per Hieronymum edita, per Augustinum laudata, & per Josephum confirmata, quibus ego (inquit) in rebus talibus nullas inventio doctiores. Idemque in majoris, de Temporum ratione; operis Praefatione, ab Eusebiana Chronologia in Ecclesia Occidentali tunc passim recepta, ipse discesserit, rationem reddens: Ego, inquit, confidenter profitor, quia non reprehendo veteres Chronographos, qui translationem LXX. Interpretum modo secuti sunt, modo (prout libuit) probabant habuisse contemporani; sicut etiam in processu hujusmodi opusculi nostri monstrabimus. Sed omnibus his Hebraicam veritatis integrā prefero puritatem; quam preeminenissimus Doctorum Hieronymus, in libris Hebraicarum questionum, Augustinus in libris de Civitate Dei, Eusebius ipse Chronographus in tertio historie Ecclesiastice libro, ex verbis Josephi Historici aduersus Apionem Grammaticum scribentis, breviorē temporum seriem quam in LXX. editione vulgo fertur contineri comprobant.

Atque ut hos Juliano Toletano, & Georgio Syncello, ita Latinis illis recentioribus (præter innumeram hujus & superioris seculi Chronologorum, à pauculis illis dissentientem turbam (Johannis Pici Mirandulani, in disputatio contra divinatricem Astrologiam, (edit. Basil. p. 565.) judicium speciatim opponit: una cum m Johannis Matiae Braschellensis Pontificii Palati Magistri, in loca illa ex Juliano Toletano, & Antonio Contio producta à Thoma Malvenda mutuata, censurā. Sic enim ille, ad locum Juliani annotat, Cautē lege; nam certum est ecclesiam Catholicam in editione vulgata approbare eam annorum rationem, que est in codicibus Hebraicis Genes. V. & II. cum vulgata egregie Hebraico fonti consentiat in etatum enumeratione, atque supputatione temporum. Et ad Contii illum alterū. Contius, dum nimis studio

LXX. Interpretum translationis Chronologiam tuerit, non videt se incantū Hebraicī fontis & vulgaris editionis Chronologiam labefactare, que cum illa LXX. Interpretum perspicue pugnat. Et patres corruptelam LXX. Interpretum exemplarum ingenue profitentur.

Contextit quidem hic ² Baronius catalogum antiquorum patrum, qui secundum LXX. interpretes annos ab origine mundi usque ad ortum Christi numerare conseruerunt: aditque proficeret & Romanam Ecclesiam in suo Martyrologio, se annos suppūtare secundum esdem interpretes. Sed ad hocnum prius Benedictus Petrus, & Jacobus Bonfretius, ad posterius Thomas Malvenda & Johannes Despieres, respondunt pro nobis dabant. Non me fugit, inquit, Petrius, plerosque veterum tam Graecorum quam Latinorum, Chronologiam, que est in translatione LXX. Interpretum sequi maluisse: quod eam translationem illi cernerent multis seculis esse in Ecclesia Dei reverenter usurpatam, religioseque cultam: atque ob eam causam aliqua in parte eam mutare, aut non sequi, religioni haberent. Sed apud me (quantum ad Chronologiam, de qua nunc agitur) auctoritas Scripturae Hebraicæ ac Latine versionis vulgata, necnon & duorum principum Ecclesiæ Doctorum, Hieronymi arque Augustini judicium & sententia preponderat. Et p Bonfretius, Certum est versionem Septuaginta in hisce annis passim effundendosam. & in hac annorum suppputatione Latinum nostrum, & Hebreum textum esse sequendum, ut Augustinus lib. 15. de Civit. Dei cap. 13. ostendit; et si ipsius tempore sola editio Septuaginta in Ecclesia, tam Graeca quam Latina esset recepta.

De Romano vero Martyrologio, q Malvenda responderet. Quod Ecclesia Romana in publicis Tabulis eam annorum rationem laudare videntur, quam LXX. dederunt, id quidem non facit quod veram & incorruptam eandem existimet; cum knic ē diametro adversantem ut veram & genuinam, eam summam que in editione Vulgata est consignata, omnibus recipiendam proponat: sed id tantum salubri temperamento cavit, ut vetus aliquod venerabile vestitatis monumentum, tametsi lacorum ac deformis & pannis anisque obstitutum exhiberet; omnibusque palam faceret, quam rationem sequiri fuerint antiqui Patres in enumerandis ex sacra Scriptura anni ab orbe procreato ad Christum naescendum, cum soleant vetera antiquitatis monumenta, quantumvis corrosta & attrita, gratum aspectantibus intuitum praestare. Quocirca nihil opus est nunc Ecclesiæ Graecæ vulgatanum numerandi rationem commendare, aut Græcorum exemplarium patriniū contra Hebraicam Veritatem suscipere. Et Johannes Despieres r: Nec nos, inquit, more debet quod Ecclesia suppputationem LXX. interpretum ab omni tempore in communem usum receperit. Neque enim ea mens fuit ecclesiæ, ut nemini licet ab ea defletere: sed solum usum probavit, non autem suppputationis errores, quos corrigit quando commodum fuerit. Et forte us est hac suppputatione corrupta, eo quod religioni duceret Versionem illam contempnere, cuius

auctoritatis

^m Tom. I.
Indicis libr.
expurgand.
edit. Rom.
anno 1607. a

auctoritatem, inquit, Augustinus, celebriorem suscepit Ecclesia, & quamvis divinam omnes venerari sunt: vel forte quod meliora tunc non supererent, Sic Ecclesia & universus orbis Christianus uitur. Era vulgari & calculo Dionysiano: cum tamen Chronologi non ignobiles docent, cum non parum ab ludere a vero & germano calculo.

Nempe, ut Chronicum ita etiam & Martyrologium Eusebii in Latinam lingua transtulit Hieronymus: quod in Romano, Bedae, Usuardi, Adonis & aliorum Martyrologis variis accessionibus auctum, in 25. die Decembri ad ipso positum annorum Mundi usque ad Natalem Christi numerum retinuit, unde in univer-
sam Occidentalem Ecclesiam Chronologiae Eusebiana usus est propagatus; absque ullo tam
en Hebraicæ veritatis præjudicio. Nam & ipso in Chronicis Eusebii codicis Hebraicorum calculum, simul cum suo diligenter annotave-
rat ac seriem annorum Mundi ab Hebreis per
50. annorum Jubilæos dimensam proposuerat,
initio Jubilæi XL. (five ann. Mundi 2000.) in
anni LI. etatis Abrahami (a 70. pannis Terachi
deductæ) fine collocato. Ad annum vero Imper.
Tiberii Cæsaris XVIII. Principium LXX. 70.
belæ (five ann. mund. 4000.) secundum Hebreos est appositum. Unde colligitur, inter an-
num LI. Abrahami & illud tempus, Hebreos
illorum sententia 2000. annos interces-
sisse.

Hoc igitur posito, ex Hebraicis codicibus ve-
ram etatis primorum Patriarcharum suppurationem esse petendam: quomodo inde recta annorum Mundi series sit eruenda, jam ostendendum est.

C A P. I I I.

*De etatis Mundi per annos Patriarcharum suppundande ratione: ubi de nati-
vitate, utrum ad conceptionem an nativitatem liberorum sint referenda? Et de
annis quibus patres filios genuisse dicantur;
nam ineuentes vel completi sint accipiendi?* De tempore incepti & finiti Diluvii; in quem annum Mundi & etatis Noachi incidenter.

Primorum novem Patriarcharum anni, priusquam liberos gignerent, in V. Gene-
ses capite commemorati, summam 1056. annorum conficiunt. Annorum enim non integra vita, sed generationis Patrum rationem hisse habendam Josephus etiam hoc in loco sic admonuit. *Et erraz̄ in undi: tu in coram regas
deas, ad a tuū patrem tuū tuorū s̄c̄as. Obitus vi-
rorum illorum nemo exquirat, sed natales eorum
tantum consideret.* Quandoquidem vero nova deinceps erat assumenda epocha, à qua secunda mundi Periodus esset inchoanda; ne per Noachi decimi Patris *mælojās* Chronolo-
gia continuanda existimaretur, tempus tantum quo liberis gignendis operam ille dare cœpit est notatum, non ex unius (ut antea) sed trium

filiorum nominibus promiscè appositis: sed 600. ipse annorum fuisse dicitur, quum Diluvium terras occuparet; [Genel. VII. 6.] quibus ad priores Patrum illos 1056. annos additis, an-
mund. exurgit 1656. in quem incidit Diluvium. Et quoniam eodem quo mundus cœpit, aefactæ dicantur aqua à superficie terra, anno Noe 601. [Genel. VIII. 13.] inde annos 1655 solidos numerandos esse colligimus, à mundi ini-
tio ad exitum diluvii, finis prime, & initii se-
conde mundi Periodi, communem terminum.

Ad secundæ deinde illius Periodi spatium definiendum, Genel. cap. XI. Arphaxadi nativitas facta fuisse narratur, biennio post Diluvium. Cui additi anni, quos Arphaxadus ipse & sex sequentes ante genitos filios exegisse ibi dememorantur, annorum 212. summam esse efficiunt. Ne vero per proximè subsequentis Patriarche Thare, sive Terachi *mælojās*, Chronologia continua da putaretur; hic ut in priore Periodo, annus solummodo quo & ille liberis operam dare cœpit, est designatus, trium item filiorum nominibus confuso ordine subiectis. Et quoniam in toto reliquo capite quot ce-
teri omnes patriarchæ post suscepitos filios ex-
gerint annos, Moses exponat; sed integræ simili vita annorum summam, cum mortis ipso-
rum mentione conjunctam, (quod in c. V. fe-
cerat) studiose prætermittat in solo Thara, an-
norum numero post generationem filiorum prætermisso, integræ ipsius etatem annorum 205. simul cum morte commemorat; ut ad mortis potius ipsius, quam ad *mælojās* tempus in annorum hujus periodi summa colligenda at-
tendi oportere innueret. Cujus mentem minime affectus *Dositheus* Samaritanus, quasi im-
perfectus hic ester textus Mosaiicus, ad capitum V. normam eum conformare est aulus; integræ vite eniūque Patriarchæ annorum numero, una cum mortis mentione, adjecto, quod consulto à Moze est omnissimum, ut Thare annos singulariter
hac in parte observando esse ostenderetur. Ad-
ditis igitur totius vite ipsius annis 205 ad 222. illos, qui à diluvio ad ejus nativitatem effluxerunt, emergit annus à diluvio 427. in quem &
mors ipsius, & eam statim insecura Abramii à Charane profectio, & in terra Chanaanis Pe-
regrinatio occurrit, Secunde Periodo finem, &
tertie præbens exordium [Genel. X VI. 3.] Quia vero cepta est hæc peregrinatio eodem
die, quo post annos 430. est finita, [Exod.
XII. 41.] decimo quinto videlicet die mensis
primi, [Num. XXXIII. 3.] qui ante exitum ex
Ægypto (ut in capite 1. est ostensum) septimus
numerabatur: à mensis 1. die 1. quo diluvium
desit, usque ad mensis 7. diem 15. quo Pere-
grinatio hæc cœpit, non annos 427. integros
numerare possimus, sed (terminorum ratione
ita postulante) 426. tantum, cum mensibus 6.
& diebus 14.

His ita præmissis, de annis quibus genuisse, vel generasse dicuntur Patres, primo in loco, est inquirendum; utrum ad filiorum conceptionem, an ad nativitatem sint referendi? Quia enim
gignendi vocabulum actum generationis pater-
num proptè denotat, atque inter genera-
tio-

nem